

den at opnå – at disse 87 mia. kr., som A.P. Møller-selskaberne og DUC får, som altså er rent overskud efter skat, stiger til ca. 135 mia. kr.

Er denne ekstragevinst, denne ekstraekstraprofit på 50 mia. kr., som ikke har kostet A.P. Møller-selskaberne en dråbe sved på panden, som bare er penge direkte ned i foret, hvoraf hr. Lidegaard ved hjælp af sit såkaldte håndtag maksimalt kan hente 10 mia. kr., og så er der altså 40 mia. kr. tilbage i ren ekstrafortjeneste, rimeligt? Det er da helt urimeligt.

Jeg tror ikke, at hr. Martin Lidegaard helt forstod mit spørgsmål, men nu har jeg altså prøvet at skære det helt ud i pap. Det er en gave på 40 mia. kr. fra det danske folk til A.P. Møller. Er det virkelig rimeligt?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil starte med hr. Keld Albrechtsen, og derved kommer jeg også til at svare lidt på fru Anne Grete Holmsgaards spørgsmål. Altså med det eksempel, jeg gav før, hævdede man jo kun kulbrinteskatten til 90 pct.; så hvis vi ønsker et større provenu, kunne vi jo bare hæve kulbrintebeskatningen endnu mere, hvis det var det, man ville.

Hr. Keld Albrechtsens spørgsmål er: Kan Det Radikale Venstre leve med, at A.P. Møller kommer til at tjene flere penge, end det fremgår af de forudsætninger, vi kender i dag? Det kan Det Radikale Venstre godt. Det væsentlige for os, de forudsætninger, vi hæfter os mest ved, er fordelingen af overskuddet, for vi tror ikke, at det er sådan, at fordi A.P. Møller får flere penge, får staten mindre.

Faktisk tror vi, at det er sådan, at hvis denne aftale skal blive til gavn for det danske samfund, skal der være et meget stærkt incitament hos A.P. Møller til at gøre den samlede kage større, så der bliver, om jeg så må sige, to vindere og ikke nødvendigvis en vinder og en taber. Derfor kan vi ikke få det regnestykke, som hr. Keld Albrechtsen stiller op, til at gå op, for det er ikke sådan, det ser ud inde i vores hoveder.

Kl. 14.00

Når det er sagt, så vil jeg også sige, at jeg nødig vil sætte konkrete tal på, for det synes jeg er for svært, når vi taler om så mange år. Men når vi siger, at forudsætningerne kan bryde, så mener vi alle de forudsætninger, der i og for sig ligger i form af oliepriser, dollarkurser, andele osv. Men præcis hvor den grænse måtte ligge og ikke ligge, afhænger netop af, hvordan de forhold

spiller sammen indbyrdes, og det kan jeg ikke give noget enkelt svar på.

Det eneste, jeg kan give et helt enkelt svar på, er, at andelen af overskuddet forudsætter vi er 57 pct. frem til 2012 til staten og 67 pct., og en marginalbeskatning på 72 pct., efter 2012. Det ligger helt klart. Den fordeling ønsker vi som minimum for staten.

Så spørger hr. Homann til, hvad kommissionen skal og ikke skal, og det er jeg helt åben over for. For min skyld må kommissionen arbejde med alt, hvad det skal være, også det økonomiske, også det skattemæssige, også hvad som helst, havde jeg nær sagt. Så det er helt i orden.

Hr. Homann nævner CO₂-afgiften, og det er jo rigtigt, at man har lavet en særlovgivning for A.P. Møller med hensyn til CO₂-afgift indtil nu, og det er også rigtigt, at den bliver det svært at ændre specifikt med den nye aftale. Det vil jeg gerne medgive. Til gengæld har man altså andre muligheder, som jeg tidligere har indikeret.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil faktisk godt glæde mig over, at hr. Martin Lidegaard gør så meget ud af den efter min opfattelse eneste reelle mulighed, der er her, nemlig de generelle ændringer, som bl.a. er indeholdt i Socialdemokratiets forslag til skattereform. For vi kan jo forholdsvis hurtigt efter et valg i fællesskab få brug for at benytte den mulighed. Derfor synes jeg, det er godt, at hr. Martin Lidegaard så meget understreger, at den mulighed er der. Det er jeg enig i.

Selv om jeg synes, at hr. Martin Lidegaard er blevet mere realistisk på det punkt, så må jeg erkende min skepsis over det der med at forestille sig, at vi skal skrue på kulbrinteskatten. Som hr. Martin Lidegaard siger: Frem til 2010 er der en vis mulighed for at få penge i kassen med en procent omkring de 100. Men selv med det eksempel, som regeringen har lavet, ved at sætte den op til 90 pct. i 2008, går der jo en årrække, inden vi får den første krone i kassen, fordi vi først skal afvikle de gamle opsamlede kompensationsbeløb, som det fremgår af de besvarelser, vi har fået fra ministeren.

Af de 38 år, som man nu binder sig til, er så det, hr. Martin Lidegaard siger, at der måske i de første 6 år er en reel mulighed for at få lidt flere penge i kassen, hvis man er parat til at udskrive en skat på ca. 100 pct. eller lige deroppe omkring.